

DE STER

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Ziet op tot God met standvastigheid van geest en bidt tot Hem met een groot geloof, en Hij zal u vertroosten in uwe ellenden.

Boek van Mormon, Jakob 3:1.

1 OCTOBER 1931

No. 19

36e JAARGANG

ALS 'T NAJAAR KOMT

door Ben Daniels.

Als onze levenszon hare middaghoogte gepasseerd is en de ouderdom nader en nader komt, zullen wij dan het hart in de schoenen laten zinken? Moeten wij, omdat wij niet langer mee kunnen doen met de jongeren, tevreden wezen met bij het vuur te zitten en onze knuffelige vingers te warmen? Volstrekt niet! Hoe gebogen ook door den last der jaren, dienen wij te kunnen genieten, en wel met volle teugen, van den onschatbaren rijkdom van tevredenheid die alleen de rijpere jaren kennen. De zons-
ondergangsdagen behooren tot de keurgaven van den Schepper. Ze lenigen smart en teleurgestelde hoop. Ze doen de vlam der gemoedsrust heel helder opstijgen.

Voor de opklimmende jaren verdwijnt de valsche vreugde. Dingen die ons in de jeugd jaren bekoorden zijn als niets, vergeleken bij het nieuwe interessante. Het leven is kalm en mooi geworden. Natuurlijk — ongerekend de vreugde van het bestaan — zouden wij allen de gelegenheid met beide handen aangrijpen om ons leven nog eens over te leven, was het alleen maar om begane misslagen te verbeteren. Maar zelfs als dit mogelijk ware, zouden wij, wier haar gegrijsd is, toch niet zoo gretig de hoogere en gewichtiger dingen prijsgeven, die de ouderdom medebrengt, in ruil voor al de lichtzinnigheid en bonte opschik van de vlegeljaren.

De Tijd alleen, met zijn verzachte tranenschrijven en lachen, kan een kalmte en onverstoordheid van geest brengen die de dagen van lengende schaduwen verblijden. Dan pas gaan wij onvoorwaardelijk over tot die plechtige maar toch vreugdevolle oogenblikken van devotie tot Hem die ons met zegeningen overladen heeft. In die wijdingsstunden leeren wij de dingen kennen welke de meeste waarde hebben in de korte spanne die wij leven noemen. Wij komen tot het besef dat de beproevingen en verdrukkingen, die ons eertijds kwelden — oppervlakkige, nietswaardige dingen op

zichzelf — eenvoudige toetssteenen waren van 's menschen groote levensdoel op aarde, namelijk : God dienen door dienstbetoon aan den medemensch. De ouderdom is geen verschrikking. Integendeel, oud worden is een wonderbare ondervinding. Het is een groote educatie en inspiratie. En degenen die zoo gelukkig zijn de jaren te kunnen trotseeren, beseffen dat „het beste nog komt”. Zij vertrouwen op God en zijn niet bevreesd.

De luidruchtige jeugd is ondoordacht. Als het hoofd vol is van romantische avonturen schiet er weinig tijd over voor nadenken over de toekomst. Dan maakt bestaansvreugde, loutere bestaansvreugde, den tred verkrachtig. De ouderdom is ver weg, zoo het schijnt. Maar veel te gauw rijpt de zomer de voorjaarsbloesems. Vlugger, steeds vlugger vliegen de jaren om. Zij brengen een vermindering van de driften, die onze vroege jaren stormachtig maakten. Hoogere idealen verplaatsen de oude. Wij worden wijsgeeren. Wij beginnen het schoone in het werk van den Schepper te waardeeren. Wij stellen de goede dingen des levens op prijs en minachten het schuim. Als die tijd komt zijn wij — oud!

Het najaar rijpt de vrucht van den wijnstok en maakt die geschikt voor het gebruik. Te bestemder tijd kleurt de natuur het haar zoowel als de druivenrank. In de „grijze” dagen beginnen wij het beste hoog te schatten dat er in het leven is. Er is meer blijdschap en levensgeluk in den ouderdom dan in eenig ander tijdperk. Wij met onze sneeuwkuinen dienen de liefde en dankbaarheid van onze kinderen te genieten, en vriendschapsbanden dienen dichter aangehaald te worden. „Wat minder vaardig tot blameeren; wat vaard'ger and'rer naam te eeren; een ruimer blik, gezonder wenschen, en een beetje meer liefde voor alle menschen” — zoo dienen wij te zijn. Het leven dat terugblijkt over de jaren is heel anders dan het leven dat nog op den drempel staat.

Een groot man heeft eenmaal gezegd: „Weinig menschen verstaan de kunst van oud te wezen”. Met bevalligheid oud worden is een kunst. Er is geen treuriger schouwspel dan wat een oude van dagen oplevert die geen ander bewijs kan leveren van geleefd te hebben dan zijn ouderdom. De kameraadschap van de jeugd dient toegelaten te worden zich te ontwikkelen, niet te verschrompelen. Oude menschen dienen zich met het getij mee te laten gaan en niet te berusten in het lot dat zij vastraken in een inham, terwijl het leven voorbij bruist.

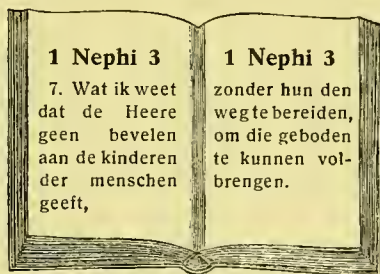
Menschen van rijpen leeftijd hebben gewichtig werk te doen. Het is bijzonder geschikt voor hen. En zij moeten opbouwend te werk gaan, willen zij een voorbeeld en een bezieling wezen voor het jongere geslacht. Wat beter koers dan met jongelieden om te gaan, trachtend hen op het rechte pad te leiden, in plaats van zich terug te trekken in een schelp en te versteenen, bij wijze van spreken? Het is goed het voorbijgaan te zien van de beklagenswaardige gewoonte, oude menschen af te zonderen, zoodat

ze feitelijk in hun eigen wereldje leefden. In onze dagen zien wij menig uitblinkend voorbeeld van beroemde oude menschen, die voor de verbetering der wereld gewerkt hebben en nog werken. Er ligt veel waarheid in het oude gezegde: „Een oude van dagen in huis is een goed teeken in huis”. Een oude van dagen, die „den stroom des pogens” aanhoudt en opblijkt naar hooger sferen — welk een bezieling voor de jongeren, welk een stichtelijke atmosfeer, plechtig als een psalm. Seerp Anema drukt het zoo mooi uit in zijn Avondstond, dat wij hier op den Avondstond des Levens toepassen:

„Wat geeft aan d' avondstond dat zoet' aroom,
dat dag en dagen nimmer mag omzweven,
die wond're mengeling van droef en blij?

Dan houdt de ziel, gelijk de dag, den stroom
des pogens aan en blykt naar 't rein verheven:
in d' avondstond is God ons zoo nabij”.

EEN MOOIE BOEK VAN MORMON-TEKST:

CONFERENTIE AANKONDIGING.

De najaars conferentie van het Rotterdamsche District zal op 16, 17 en 18 October te Rotterdam gehouden worden. De eerste openbare bijeenkomst vangt Vrijdagavond om 8 uur aan. Zaterdagmorgen om 10 uur, Zendelingenbijeenkomst, Zaterdagavond om 8 uur: Ambt. vergadering. Des Zondags worden er drie samenkomsten gehouden; om 10 uur, v.m., 2 uur, 's namiddags en om 7 uur 's avonds. Laatst genoemde bijeenkomst zal in het gebouw „Ons Huis”, Gouvernestraat 133, Rotterdam gehouden worden. De overige vergaderingen worden in de zaal „Excelsior”, St. Janstraat 15, gehouden.

Wijzigingen, zoo die noodig mochten zijn, zullen in de bijeenkomsten afgekondigd worden, zoomede bekendmakingen betreffende straatvergaderingen.

Allen vriendelijk uitgenoodigd.

NAAR DENEMARKEN EN ZWEDEN.

I. Kopenhagen.

Het loopt tegen den avond. Wij zitten in den nachttrein Berlijn—Kopenhagen en komen al dichter bij Denemarken, „das Land des Meeres”, zooals het luidt in een reclameboekje van de „Toeristenverein für Dänemark”. Alle drie zijn wij in reclamelectuur . . . verdiept? neen, niet verdiept. We snuffelen ze maar eens door, die Duitsche, Engelsche en Deensche aanprijzingen van het land waarheen wij op weg zijn. Alle drie: vergun mij ons eventjes voor te stellen: Zuster K., Sjoerd, een opgeschoten Friesche jongen, die gevraagd heeft of hij met ons mee mag reizen — hij schijnt ons gezelschap zeer op prijs te stellen — en de reisbeschrijver, Zusters K.'s echtvriend.

Sjoerd heeft veel schik met de cosmopolitaansche reclame. Hij leest het Engelsch heel aardig. Het Duitsch ook wel, maar het eerste gaat hem toch beter af: hij is eenigen tijd in Engeland geweest. Hij verkneutert er zich in dat hij allerlei Deensche woorden lezen kan. „En kort beskrivelse!” roept hij uit: „een korte beschrijving — da's makkelijk!”

En dan gaat hij verder: „Door heel het moderne leven van Denemarken's hoofdstad, Kopenhagen, heen, herkent men toch steeds de oer-oude koningsstad. Omgeven door spiegelende grachten, ligt op „Slotsholm” (Slot Eiland) het, zoowel in de 18de als in de 19de eeuw afgebrande, maar steeds weer opgebouwde, koninklijke slot: Christiansborg, met zijn door den brand gespaarde kolonaden en pavillioens, manége en slotkapel, die met de prachtigste, geoxideerd-koperen daken bedekt zijn — als oudheden met 't voorname stempel der eeuwen. De Rijksdag en het Hooggerechtshof houden hun zittingen in het slot, een museum met werken van Denemarken's grootste beeldhouwer, Bertel Thorvaldsen, en waarin hij zelf begraven ligt, is in den vorm van een antiek mausoleum tegen de slotkapel aangebouwd; aan den anderen kant van het slot liggen groote, statige gebouwen, in barokstijl opgetrokken, met regeeringskantoren, terwijl gevels en torens in renaissancestijl zoowel de Beurs — aan 't water gelegen — als het oudste gedeelte van het tuighuis versieren, dat met de gebouwen van den generalen Staf, het Rijksarchief en de Koninklijke Bibliotheek, een klein plantsoen en stillen vijver met waterlelies, omlijst. . . .”

„Vertaal je dat zóó maar uit het Deensch!” roept Zuster K. bewonderend uit.

Ik gluur eens in zijn boekje en merk dat het Hollandsch is.

Sjoerd proest het uit!

Als wij later naar bed zijn gegaan en reeds eenigen tijd hebben geslapen, worden wij wakker gemaakt door rangeergeschok: wij gaan op de veerpont. Bij gedeelten, naast elkaar, komt de heele

trein er op te staan. Later in den nacht nog eens. De eerste veertocht is veel langer dan de tweede.

En in den morgen, Zondag 14 Juni, zijn wij in Kopenhagen.

Ouderling Byrd ontmoet ons aan het station en brengt ons naar ons hotel: Hotel Nordland aan de Vesterbrogade. Onze kamer is reeds besproken en zoo kunnen wij die rechtstreeks betrekken. Op Sjoerd is niet gerekend, maar ook hij wordt ingeschreven.

Dan naar het nieuwe kerkgebouw, dat op dezen dag zal ingewijd worden! Sjoerd belooft ons, dat hij in den namiddag of des avonds ook eens zal komen kijken. Hij wil eerst echter de stad in. Als wij hem later op den dag weer ontmoeten, is hij opgetogen over al wat hij gezien heeft. En hij heeft een verrassing voor ons. Hij vertelt dat hij in het stadsmuseum geweest is en een schilderstuk gezien heeft, dat ons stellig interesseeren zal. Hij heeft er een kiekje van.

„Kijk!” jubelt hij, „vindt u dat niet ééning? Een Mormoonsch zendeling — het is er nog eentje uit de oude dagen — is bij een plattelandsch timmermansgezin in Noorwegen bezig zijn boodschap af te leveren. Ja, heusch, hoor,” glundert-ie, „ziet u daar dat traktaatje in die hoed daar op den grond? Als u het met een vergrootglas bekijkt, zult u zien dat het een Mormoonsche brochure is!”

Wij bekijken de kiek met belangstelling. *)

„Wat interessant”, laat Zuster K. zich hooren, „weet je ook wie het geschilderd heeft — het oorspronkelijke bedoel ik?”

Sjoerd snuffelt in zijn notitie-boekje. „Christian Dalsgaard”, zegt hij na een paar seconden, „een bekend Deensch kunstschilder, D'r hangen daar nog meer stukken van hem”.

(Wordt vervolgd).

AMSTERDAMSCH E DISTRICTS CONFERENTIE

gehouden op 11, 12 en 13 Sept. 1931.

Vrijdagavond. Beginnende om 8 uur ving de eerste bijeenkomst aan met het gezamenlijk zingen van lied No. 45: „De Trouwe Vriend”. Ouderling Daniel A. Grundmann vroeg des Heeren zegen en als tweede lied werd No. 63: „Hoort naar des Profeten stem”, gezongen. De eerste drie sprekers waren Ouderlingen Thomas F. Coppin, president van het Groningsche District, Cloyd C. Galbraith en Don F. Smith. Het Amsterdamsche zangkoor bracht een lied, getiteld „Een kruis met rozen”, ten gehoor, waarna Ouderling Andrew P. Roghaar en Zendingspresident Frank I. Kooyman de aanwezigen toespraken. Een Engelsch loflied: „Unfold Ye Portals” (Ontsluit u, gij Poorten) werd als slotlied door het koor gezongen, en Ouderling Ruurd Hut eindigde met dankzegging.

Zaterdagmorgen: Zendingen bijeenkomst van 10—6 uur.

*) Zie bl. 296.

Zaterdagmiddag: Doopdienst om 6 uur, waarin vijf zielen werden toegevoegd tot de Kудde.

Zaterdagavond. De Ambtenaren- en Ambtenaressenbijeenkost van het Amsterdamsche District begon om 8 uur met het gezamenlijk zingen van lied No. 63: „Hooft naar des Profeten stem”. Ouderling John G. de Gooyer sprak het openingsgebed uit, en deze bijeenkomst werd door het zingen van lied No. 163: „Wij zijn werkers” voortgezet. Districts-president Albert J. Aardema, die de leiding van de vergaderingen had, gaf eene inleiding, en Ouderling Hoyt W. Brewster, Overziener van het O.O.V.- en Zondagsschoolwerk der Zending, voerde het woord. In zijn toespraak gaf Ouderling Brewster eene schematische voorstelling van de plannen van het werk van het aanstaande seizoen, elke afdeling daarvan behandelende. Een zendelingen-kwartet zong nu een Engelsch lied getiteld „Shall we meet beyond the River”. („Zien w' elkaar aan gene zijde”). Als laatste spreker trad President Kooyman op. Hij spoorde alle aanwezigen aan om met goeden moed voort te gaan in het volbrengen van hun verantwoordelijke taken. Tenslotte werden verzen 1 en 2 van lied No. 53: „Laat uw licht schijnen” gezongen, en Ouderling Fred M. Weenig, Zendingsscretaris, sprak het dankgebed uit.

Zondagmorgen. Deze bijeenkomst werd om 10 uur met het gezamenlijk zingen van lied No. 101: „Wat is het Evangelie” aangevangen. Ouderling Frederick H. Loertscher ging voor in het gebed, waarna het zangkoor een lied getiteld „Uw dienst is zoet” zong. Ouderling Aardema sprak enkele welkomstwoorden, en Ouderlingen Kenneth G. Allen, Sylvester M. Dalebout en Fred M. Weenig gaven toespraken. Broeder J. Greef zong nu een solo, getiteld „Het Zeemanslot” en Ouderling Parley Bernards en Thomas F. Coppin waren de volgende sprekers. Het Zendelingen-kwartet zong een ander Engelsch lied, getiteld „Goodbye”, waarna als laatste sprekers Ouderling M. Laverl Hall, president van het Rotterdamsche District en President Kooyman het woord voerden. „Rouse o ye Mortals” (Ontwaakt, Stervelingen) werd door het zangkoor gezongen, en Ouderling Morris Cundick uitte het dankgebed.

Zaterdagmiddag: Om 1 uur werd er eene openlucht vergadering in het Westerpark gehouden. De sprekers waren Ouderlingen Geert Boekweg, John L. Spitters, Johannes van Katwijk, Andrew P. Roghaar, M. Laverl Hall, D. Hubert Christensen, Districts-president te Utrecht, en Albert J. Aardema. Het zangkoor en ook het Zendelingen-kwartet brachten enkele liederen ten gehoor.

Zaterdagavond. Met het gezamenlijk zingen van lied No. 6: „Vast als een Rotssteen” ving de laatste bijeenkomst dezer conferentie om 7 uur aan. Ouderling W. Rulon Lee opende met het

gebed en daarna zong het zangkoor een lied, getiteld „Des Heeren Avondstond”. Ouderling Aardema stelde de namen der Algemeene- en Zendingsautoriteiten ter stemming voor, en de stemming was eenparig vóór. Hier voegde hij enkele woorden van inleiding aan toe. Ouderlingen Charles A. Lofthouse en Herman Bell waren de eerste twee sprekers. Na dit spreken zong het Zendelingenkwartet „The Teacher's work is done” (Des Leeraars werk is klaar). De twee daaropvolgende sprekers waren Ouderlingen Aardema en Brewster. Een lied getiteld „De Heer is mijn Herder” werd door het koor gezongen, en Ouderling George Rytting, Assistent-Redacteur der Ster, en President Kooyman traden als laatste sprekers op. Ten slotte zong het koor „Unfold Ye Portals” en Ouderling Max R. Warner dankte.

Alle zaal-bijeenkomsten werden in de gewone zaal, Weteringschans 101, gehouden en waren gekenmerkt door een flinke opkomst, gloedvolle getuigenissen en een opgewekte stemming. Koor- en kwartet-zang droegen daartoe ontegenzeggelijk op verdienstelijke wijze hun aandeel bij.

EEN ZUSTERS-BONDSLIED.

Op, Zusters, kloek in streven,
 Ons bindt een sterke band.
 Wij voelen allen één ons,
 Eén in het gansche land.
 Eén levenslied doortrilt ons,
 Eén doel staat ons voor 't oog,
 Eén geest beheert de harten
 En voert ons naar omhoog.

Wij willen allen trachten
 D' ons opgelegde plicht
 Tot Gods eer te volbrengen,
 Het oog op Hem gericht.
 Die plicht: de vrouw te vormen
 Tot wat het hoogst haar zij,
 Haar roeping in het leven,
 In Kerk en maatschappij.

Die roeping te vervullen
 Met liefd' en ernst en trouw,
 Dat zij de taak des levens
 Der Christelijke vrouw.
 God Zelf zal ons regeeren
 En uit Zijn hemelzaal
 Den rechten weg ons wijzen
 Naar 't hoogste ideaal.

Ingezonden door Zuster Aaltje Vermeulen, Gouda.

Een
Mormoonsch
'Zending
in
Scandinavië.

Foto
van een
schilderstuk
van Christian
Dalsgaard
in het
stadsmuseum
te Kopenhagen
(ettelijke jaren
geleden
geschilderd).
Zie bl. 293.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCH HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: GEORGE RYTTING

VAN DE REDACTIE.

Een pracht-bouquet.

Dr. Gunning, die in *Pniël* steeds een zeer goede pen voert, biedt in het jongste nummer een pracht-bouquet aan van beoordeelingen der eene religieuse richting over de andere: „Wie”, aldus dr. Gunning, „de kerkelijke polemiek van ons vrijgekochte vaderland volgt, moet of volslagen pessimist worden of met opgewekten humor dat alles langs zich heen laten golven. Ik zal eens enkele uitlatingen, omtrent de vier hoofdrichtingen van ons Nederlandsch Protestantische Christendom, in christelijke bladen voorkomend, uit mijn aantekeningen weergeven. *Nomina odiosa*.

Modernen. Vijanden van Gods Koninkrijk. Erger dan pest en cholera voor een christelijke kerk. Geniepige bloedzuigers op het lichaam der kerk. Toonbeelden van domme verwaterheid, oneerlijkheid en goddeloosheid. Brandhout voor de hel.

Ethischen. Veel erger dan de vrijzinnigste modernen. Ze scheuren den Bijbel in flarden. Vrienden van de vervloekte bijbelkritiek, die ons Gods Woord ontrooft. Vleesch noch visch, een armzalig mengsel van waarheid en leugen, doch waarin de leugen altijd de overhand krijgt.

Gereformeerden. Een treurige bende verstokte Farizeërs. Verkapte Roomschen. Hoogmoedige, eigengerechtigte, onbetrouwbare Jezuiten. Domme betweters. Ze zouden alle kettters even graag verbranden als ze het Servet hebben gedaan. Ellendig plebs.

Evangelischen. Een kwijnend ras van halfslachtige, merglooze fantasten. Even vijandig tegen de Waarheid als de Ethischen. Menschen, die van alle richtingen wät hebben, maar zelve geen stuur of beginsel kennen. Een soort *amphibie*, die bezig is uit te sterven.”

Wij schrijven het bovenstaande niet af uit leedvermaak. Integendeel. Wij betreuren het diep dat menschen van verschillende godsdienstige richtingen elkander zulke taal naar het hoofd werpen. Maar voor onze broeders en zusters, die wel eens wat optobben met het voortdurende schelden op de „Mormoonsche” Kerk, is er

uit dezen ongelukkigen toestand wel eenige leering te trekken. Laat het u niet ontmoedigen als andersdenkenden minder aange- name oordeelvellingen uiten over onze groep. Wij zijn de eenigen niet, die er nu en dan van langs krijgen!

En wij herinneren al onze leden aan de woorden van onzen rijmpreeker :

Raakt ge ooit met iemand in debat,
Verlaag u nooit tot schelder.
Des schelders zaak raakt in de mist,
Was ze eerst ook nòg zoo helder.
Wie scheldt is zwak, of wel de zaak
Is zwak, die hij verdedigt:
Zijn tegenman is hem te sterk,
Waarom hij hem beledigt.

Wie scheldt is dom; en dom de man,
Die bijval geeft den schelder.
Gescheld is als een lekke schuit:
Het voert u naar den kelder.
Gescheld wordt doorgaans toegejuicht
Door kinderen en dwazen.
Een stok is 't als een boemerang:
Het breekt uw eigen glazen.

K.

„Begrafenis-Concerten”.

Het hoofdkwartier der Nederlandsche Zending is gelegen aan de Crooswijksche Singel te Rotterdam. Crooswijk is een bekende begraafplaats, en schier dagelijks trekken begrafenis-stoeten langs het Zendingkantoor. Welk een droefgeestige aanblik levert zoo'n zwarte lijkstatie! 's Lands wijs, 's lands eer, maar iemand die, zooals de schrijver, een kwarteeuw lang onder een volk gewoond heeft, dat er heel andere gebruiken op na houdt, vergelijkt on-willekeurig de uiteenloopende gewoonten met elkander.

Wat ons telkens weer treft is het overwegend sombere bij onze vaderlandsche lijkplechtigheden. Nu is het grafwaarts brengen van een overledene, met al het daarmee gepaard gaande, waarmee aan den doode de verschuldigde eer wordt bewezen, uiteraard geen opwekkende gebeurtenis, maar het wil ons voorkomen, dat het daarom nog niet raadzaam is de donkere zijde zoo heel donker te maken. Overdrijving schaadt altijd.

Den „Mormoonschen” zendeling (om nu maar niet van andere buitenlanders te spreken) treft altijd terstond — behalve de zwarte somberheid, die Nederlandsche lijkstaties kenmerken — het aanwezigzijn van aanzeggens, lijkbidder of hoe die bedienaars der begrafenissen in de verschillende landsdeelen ook genoemd worden.

Die met uiterlijke teekenen van rouw bekleede medeloozers maken te zeer den indruk van gehuurde rouwklagers. Ze maken de gebeurtenis onecht, geven haar den schijn van een vertooning.

Onder de Heiligen der Laatste Dagen kenmerken begrafenisplechtigheden zich door het afwezig-zijn van rouwfloers. De overledene wordt in witte kleederen gekist, bij de rouwdienst in het kerkgebouw is het spreek-gestoelte wit of crême gedrapeerd en vaak, evenals de lichtgekleurde doodkist, onder groen en bloemen bedolven. Geen zwarte lijkkoets, maar een grijze of anders gekleurde auto vervoert het stoffelijk overschot. Gewone auto's hebben de volkkoetsen vervangen.

De rouwdienst, in den regel, is heel stemmig.

„Lezenaar en optreë-reeling
Zijn omkleed met draperie,
Wit-en-groene harmonie,
Een weldadige oogenstreeling.

Varens, bloemen, stemmig kleurig,
Krans op krans en rist op rist,
Overstelpen baar en kist:
Levensbeelden, rijk en keurig.

Orgeltonen ruischen, die ons
Koozen als een zefir-aâm,
Rozen geuren aangenaam;
Zangers zingen liedren Zions.”

Dat ook hierin, echter, soms overdreven wordt, getuige een bericht, dezer dagen door het Nederlandsch Christelijk Persbureau verspreid onder den titel: „Begrafenis-concerten”:

In de *Improvement Era*, Mormoonsch Amerikaansch tijdschrift, klaagt het *Church Music Committee* (gelijk we in het Algemeen Weekblad geciteerd vinden), over te veel musicieren bij begrafenis plechtigheden. Als voorbeeld wordt genoemd, dat bij zulk een gelegenheid, naast een 4-tal redevoeringen, 9 muziekwerken werden uitgevoerd. De commissie keurt het af, dat de families vaak speciale musici voor de gelegenheid uitnodigen. Deze geven aan de plechtigheid dan meer het karakter van concert dan begrafenis. En daar leent een „funeral-service” zich niet voor en gaat buiten de perken van een „Latterday-Saint-funeral”, aldus genoemde commissie, die op berispende toon besluit met er op te wijzen, hoe het wèl moet. Het zingen van enkele eenvoudige liederen of het spelen van toepasselijke muziek is het eenige wat op zijn plaats is. „Eenvoud en gematigdheid zijn immer de groote en beteekenisvolle woorden geweest in het leven en gedrag van de „Latterday-Saints.”

Wij juichen de hierbedoelde berisping van ganscher harte toe. De Laterdaagsche Kerk heeft zich altijd gekant tegen overdaad, onmatigheid en verkwisting. Dat neemt niet weg dat sommige leden dit wel eens uit het oog verliezen. Orgelspel, bloemen, „liederen Zions”, hoe streeleend kunnen die zijn voor het rouwende hart en het betraande oog, maar laat alles ongekunsteld en stemmig geschieden. Eenvoud is het kenmerk van het ware.

ZOU HET TOCH GEREGEND HEBBEN ?

Zou het toch geregend hebben zoo zij niet gebeden hadden ? Het is mogelijk ; maar zegt dat dat de regen geene geloofsbeloening was ?

Op een heeten, wolkeloozen dag baden en vastten de heiligen. Er was schijn noch schaduw van regen, geen enkele wolk aan de lucht ; de graanvelden waren geblakerd en de grond hard verdroogd.

Dien nacht kwamen er wolken. Den volgenden dag regende het, en den dag daarop, en den daarop volgenden dag. Drie dagen van stortbuiën, die den grond doorweekten ; die de graanvelden weer deden opleven ; die zwaar onheil afwendden. Argument noch drogeden kan de feiten veranderen. Het was het directe antwoord op gebed.

Bisschop Walter E. Pitcher, van Cardston, Canada, was in Salt Lake City, enkele weken geleden en aan een familielid vertelde hij de volgende geschiedenis.

Het had sinds vroeg in het voorjaar niet geregend. De oogst verwelkte onder de snikheete zon. De grond werd hard en onbebouwbaar. Het vee zwierf in het gebergte om en stierf — geen water in de stroomen, alle drinkplaatsen opgedroogd. Verlangend keken de menschen naar de lucht of er ook een zweempje van wolkvorming te zien kwam. Er was niets te bekennen. Het was een ernstige toestand, onheilspellend. Het beteekende moeite, ja lijden.

De gewone vastendag zou op Zondag 5 Juli zijn gevallen. President Edward J. Wood, van de *Alberta Stake*, onder de inspiratie van den geest zijner roeping, geloofde dat de Heere het vertrouwen van zijn volk zou beloonen. Toen hij besloten had welke stappen hij nemen zou, was er geen gelegenheid meer om die in eene vergadering bekend te maken. Hij maakte contact met den bisschop van elke wijk in den *Stake*. De vastendag zou één week vervroegd d.w.z. op 28 Juni gezet worden. De Heiligen dienden den geheelen dag te vasten ; in de gewone bijeenkomsten in hunne verschillende wijken te vergaderen en daar op een gegeven uur een vurige bede om regen tot den Allerhoogste op te zenden.

Hoe zou de boodschap aan alle leden gebracht kunnen worden ?

De diakenen ! Deze flinke jongens gingen van huis tot huis in alle wijken. Elke ziel werd er kennis van gegeven. De Heiligen vergaderden in hunne bedehuizen en vergaderlokalen ; voor 24 uren geen voedsel gebruikt hebbende. In de bijeenkomst van elke wijk werd er een plechtig gebed opgezonden : een gebed om regen, om den oogst, het levensonderhoud van het volk, te redden. Zij baden in geloof, vertrouwende dat God hun gebed zou verhooren. En Hij verhoorde het.

Den volgenden Zondag, op den gewonen vastendag, 5 Juli, had in den *Alberta-tempel* eene dankstonde plaats, en de Heiligen vergaderden in plechtige samenkomst om hunne dankbaarheid uit te spreken voor den levengevenden regen, die er gevallen was op

Maandag, Dinsdag en Woensdag na hun specialen vastendag.

Zij waren gered. De velden zullen een normalen oogst geven. Het vee en de schapen zullen leven, de grond is verkwikt, het volk is gelukkig aan zijn haardsteden, en is innig dankbaar voor Gods goedheid.

Zou het toch geregend hebben, zoo zij niet gevast en gebeden hadden?

Waarom disputeeren?

Deze menschen hadden geloof om God te vragen, niet twijfelende. Hunne gebeden werden verhoord.

(Deseret News).

»ONS DOEL EN STREVEN«. *

Johanna C. P. Schippers.

„Ons doel en streven is innige verkleefdheid aan Laterdaagsche idealen”. Zoo luidt de u zoo welbekende O.O.V. leuze van dit jaar en daar het in mijn bedoeling ligt meerendeels uit te wijden over het Bijenkorfwerk zoo wil ik deze als onderwerp nemen. En U zult misschien zeggen och, daar hebben wij nu al zoo vaak over hooren spreken, Bijenkorfwerk en Leuze, het is telkens weer hetzelfde. Maar ik durf U zeggen, mijn broeders en zusters, zoo U de diepte van het Evangelie begrijpt, zult U ook het Bijenkorfwerk begrijpen en waardeeren, want dit wil voor ons niets anders zeggen dan het Evangelie dagelijks in praktijk te brengen. Is het niet noodzakelijk dat wij, als jongevrouwen van deze Kerk, ons zelf ontwikkelen, opdat wij ons bekwaam zullen maken om later als waardige vrouwen en moeders te kunnen staan in Kerk en maatschappij.

O, de roeping van een vrouw is zoo mooi, zoo heel mooi zelfs, maar er is veel verantwoordelijkheid aan verbonden. Want wanneer wij later nog eens het voorrecht zouden genieten om als moeder geplaatst te staan in deze wereld dan zal dit vele dingen van ons eischen. De moeder is de aangewezen persoon om de leiding te nemen in het huisgezin. En het zal niet alleen blijven bij het huishoudelijk werk dat zij in de eerste plaats zal moeten verrichten... O neen, zij zal als voorbeeld moeten staan voor haar kinderen en hen zoodanig opvoeden dat zij later als steunpilaren kunnen staan in deze Kerk en in het maatschappelijk leven, als zelfstandige menschen die iets kunnen presteeren. Maar er is één feit dat zeker is, mijn broeders en zusters, en wel dit: wanneer wij anderen moeten leeren, zullen wij zeer zeker eerst zelf moeten leeren, want in domheid zullen wij een ander nimmer een goed

* Bij de eindwedstrijd Openbaar Spreken van de Bijenkorfmeisjes, verleden zomer te Rotterdam gehouden, won Zuster Schippers met deze toespraak de eerste plaats.

onderricht kunnen geven. Wij zullen ons moeten ontwikkelen en wat biedt ons daarvoor nu meer gelegenheid dan onze Onderlinge Ontwikkelings Vereeniging.

Wanneer wij als Heiligen der Laatste Dagen ten volle onze zaligheid willen bereiken, dan zullen wij ons daarvoor moeten inspannen en inspanning beteekent werk, niet waar? En door werken krijgen wij vooruitgang en juist dat is nu hetgeen waarnaar een goed Heilige der Laatste dagen streeft. Er zijn immers maar twee wegen: vooruitgang of achteruitgang. Stilstand bestaat er in de Kerk niet, want dit beteekent alreeds achteruitgang. Daarom is het voor het meisje evenzeer van noode dat zij haar intelligentie vermeerdert als dat het voor den jongen vandoode is. Zij zal als hulpe geplaatst staan naast den man. God zeide het immers zelf in den beginne! Maar hoe zal zij nu tenvolle deze plaats in kunnen nemen, indien zij nooit getracht heeft, ja zelfs nooit eenige moeite gegeven heeft, zich daarvoor te ontwikkelen? Enkelen van U zullen misschien zeggen o, jawel, maar de man zal toch als hoofd geplaatst staan in het gezin. Zeer zeker, en hij draagt daar ook zijn verantwoording voor, te meer nog hoe hooger plaats hij zal innemen in het priesterschap.

Maar er wordt hier in Holland wel eens een algemeen bekend gezegde gebruikt en wel n.l. dit: „De man is het hoofd, maar de vrouw het nekje; daar draait alles op”. Een waardige man moet niet alleen kunnen zeggen: mijn vrouw is goed voor de kinderen en tevens in allerhande huishoudelijke bezigheden, maar wanneer ik eens belangrijke onderwerpen met haar wil bespreken, hetzij op geestelijk of maatschappelijk gebied, dan voelt zij daar niets voor of begrijpt zij daar niets van. Neen mijn broeders en zusters, zoo zal het niet moeten zijn, want dan zal er iets ontbreken in het huwelijk. Er dient een hechte band van eenheid te zijn. Man en vrouw moeten elkaar begrijpen, anders zal het huwelijk eerder een hel zijn dan een hemel. Maar voor al deze dingen dienen wij ons te ontwikkelen, ja, dagelijks te trachten onze kennis te vermeerderen, sterker te leeren staan in ons geloof, geduld en liefde aan te kweken en vele andere goede eigenschappen, die het Evangelie ons dagelijks leert in toepassing te brengen, om al die groote verantwoordelijkheden, die er op ons rusten, te begrijpen.

(Wordt vervolgd).

GEMEENTE-CONFERENTIES.

Zondag 11 October is de aangewezen Gemeente Conferentiedag in elke gemeente in de Nederlandsche Zending. Aanwijzingen voor het programma zullen per post toegezonden worden.

„PRIESTERSCHAPSSTUDIES”.

Het in een vroeger Ster-nummer aangekondigde studieboekje en leidraad voor onze priesterschap is dezer dagen van de pers gekomen en verkrijgbaar gesteld bij al onze zendelingen. De prijs is 75 cent in goeden omslag, of f 1.25 gebonden.

In de andere zendingen in Europa is reeds eenigen tijd een werkplan gevolgd, dat ook wij zoo spoedig mogelijk dienen in te voeren. De eerste en derde vergader-avonden van de maand worden gewijd aan lesstudie uit het nieuwe boekje, waarbij de standaardwerken der Kerk geregeld geraadpleegd dienen te worden. De tweede avond zal gebruikt worden voor spreken in het openbaar. Wij stellen voor dat er bijzondere onderwerpen besproken worden. Gepaste vragen dienen gesteld en beantwoord te worden na de toespraak, waarin al de problemen naar voren gebracht worden die het onderwerp oplevert. Het doel van deze toespraken is: beter bekend raken met het Evangelie en de middelen om het te verdedigen.

Een rapport-stonde van tien minuten gaat aan het programma van elken avond vooraf. Daarin wordt het actief werk van de Priesterschap, gedurende de afgelopen week verricht, besproken.

In de maand waarin een „vijfde avond” valt, dient er een speciaal Priesterschapsavondje, een gezellig avondje, gehouden te worden, beraamd en uitgevoerd zooals elke gemeente daartoe krachten en gelegenheid heeft. Hier is het programma voor October :

Eerste avond. Openingsgebed en -zang als gewoon. Tien minuten-rapport van plaatselijke werkzaamheden. Les : *Priesterschapsstudies*, bl. 7, 8, 9 en 10 tot vierde regel van onderen. Lesdoel : de beteekenis van het Priesterschap duidelijk te maken en aan te toonen dat er een onverbroken opvolging is geweest van Adam tot op den huidige dag.

1. Waarom konden Kaïn en zijn opvolgers de rechten van het Priesterschap niet verkrijgen? Kunnen die menschen heden ten dage Priesterschapsvoordeelen ontvangen? Geef een verklaring.

2. Hoe kan men weten of een Priesterschaps-aanspraak geldig is of niet?

3. Wat is het verschil tusschen „machten” en „sleutels”?

4. Vertel hoe enkele malen Priesterschapsgezag uitgeoefend werd tijdens den tocht in de woestijn. Welke redenen bestonden daarvoor bij elk bijzonder voorval?

5. Waarom werd het toegestaan dat het Aäronische Priesterschap op aarde bleef tijdens de goddeloosheid van het hierbedoelde volk?

Tweede Avond. Zang en gebed. Tien-minuten-rapport van plaatselijke werkzaamheden. Twee toespraken, elk van 12 minuten, over: 1. „God, de Vader” en 2. „Jezus Christus en de Heilige Geest”, met gebruik-making van Talmage’s Artikelen des Geloofs als studiebron. Vragen te stellen na elke toespraak, ongeveer zooals dat in den loop van een gesprek gebeurt.

Derde Avond. Zang en gebed. Tien minuten-rapport van plaatselijke werkzaamheden. Les : *Priesterschapsstudies*, bl. 11, 12

en 13 (begin onder aan op bl. 10). Lesdoel: aan te toonen dat er behoefte was aan een herstelling van het Priesterschap, en dat ons hedendaagsch gezag welgegrond is.

1. Hoe werd het Hoogere Priesterschap hersteld in Apostolische dagen? Was er behoefte aan?

2. Als iemand zijn recht verbeurt om het Priesterschap te gebruiken, welke uitwerking heeft dat dan op al de daarbij betrokkenen?

3. Beteekent het aanwezig-zijn van het Priesterschap dat het een volk geestelijk of maatschappelijk goed zal gaan? Verklaar dit.

4. Hadden wij het kunnen stellen zonder de onderscheiden Priesterschaps-herstellingen, in de les genoemd?

5. Wat beduidt dit „Koninkrijk van Priesters”? Hoe kan iemand lid worden van dit „Koninkrijk” en wat zal het hem baten?

Vierde avond. Zang en gebed. Tien minuten-rapport van plaatselijke werkzaamheden. Huisbezoek-rapport. Bespreking van ingekomen vragen.

ZENDINGSNIEUWS.

Ontslagen.

Ouderling Thomas F. Coppin, Districts-president te Groningen, heeft een eervol ontslag verkregen van zijn zendingsarbeid in ons land. Op 29 Sept. j.l. ging Ouderling Coppin per Batavierboot van Rotterdam naar Engeland. Vandaar denkt hij op 3 October naar huis toe te gaan per S.S. Leviathan van de Vereenigde Staten Lijn.

Benoemd.

Ouderling Kenneth S. Hancock, werkzaam te Groningen, is aangesteld tot president van het Groningsche District.

INHOUD.

Als 't najaar komt.	289	Van de Redactie:	
Een mooie Boek van Mormon-tekst	291	Een pracht bouquet	297
Conferentie aankondiging	291	„Begrafenis-concerten”	298
Naar Denemarken en Zweden	292	Zou het toch geregend hebben?	300
Amsterdamsche Districts Conferentie	293	„Ons doel en streven”	301
Een Zusters-Bondslied	295	Gemeente-Conferenties	302
Een Mormoonsch Zendeling in Scandinavië	296	„Priesterschapsstudies”	303
		Zendingsnieuws	304

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.